

Hồi 24

Cái Oai Dao Búa

Gã mặt lớn bật cười ha hả:

- Muốn nghe thì hãy lắng tai nghe cho kỹ. Bọn ta là Ngũ Thánh, nhậm chức hộ pháp trong Hồng Tri Thù Hội, trực thuộc quyền sai sử của vị tổ sư đời thứ ba. Ta là Lý Thái, thiên hạ hay gọi là Câu Hồn Lý Thái. Cái vị vừa đối thoại với các người là Châu Phán, ngoại hiệu Tế Quỷ Dao.

Gã chỉ ba người kia, lần lượt nêu danh:

- Đây là Chương Vĩ Hiền, có cái ngoại hiệu rất thanh nhã là Sanh Tử Chùy. Vị kia là Triệu Đại Khôi, ngoại hiệu Nhị Phán Quan, còn người cuối cùng là ...

Gã chưa dứt câu, người đó lạnh lùng lên tiếng:

- Nại Hà Tiên Mã Thiên Phúc!

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Thế ra các người Ngũ Thánh hộ pháp trong Hồng Tri Thù Hội?

Lý Thái trầm giọng:

- Người lấy làm lạ sao ? Bọn ta không giống các bậc thánh nhơn sao?

Đưa lưng bàn tay quạt mồ hôi ngang trán, Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:

- Thảo nào mà các người chẳng buồn thần bán thánh. Cái thứ vô lại như vậy mà dám xưng thần xưng thánh thì còn xem trời đất ra cái quái gì nữa. Ngoại hiệu của các người bốc cái mùi quỷ khó ngửi quá chừng. Ta tưởng các người nên đổi cái danh xưng Ngũ Thánh thành Ngũ Quỷ thì mới hợp lý hơn.

Lý Thái hừ một tiếng:

- An nói dè dặt chút nhé! Dao pháp của người tuy nhanh song cũng không đủ làm cho bọn ta phải ngán mà để cho người tự do buông tính ngông cuồng.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Không ngán thì cứ vào !

Lý Thái hét :

- Xưng tên đi!

Thân Xương Ngọc cau mày:

- Chúng ta giải quyết nhanh vấn đề đi lão đệ! Với cái bọn tà quái này thì hơi lâu mà đùa cợt đông dài cho mất thời giờ. Ta bắt đầu thấy khó chịu rồi đây!

Lý Thái lại hét:

- Các người tưởng mình thanh cao lắm chắc ? Mẹ kiếp, nói chuyện với bọn người là bọn ta tự hạ mình lắm rồi đấy nhé! Thân phận là Ngũ Thánh lại đi nói chuyện với các người, phỏng còn ra thể thống gì nữa chứ?

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Gã họ Lý ! Hãy mau dẫn nhau rời khỏi nơi này ngay, để vị Hoàng cô nương lại đó. Bọn ta phá lệ tha chết cho.

Lý Thái quát to:

- Các người nằm mộng à ? Hồng Tri Thù Hội lại đi khiếp sợ bọn vô danh các người sao ? Chính các người tự tìm đến cái chết mới ngăn trở hành động của chúng ta đấy. Nên quay ngựa đi ngay, bọn ta sẽ khoan hồng cho các người sống sót mà về với gia đình.

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Đệ không đồng ý tha cho chúng đâu, lão ca ! Cứu Hoàng cô nương, cái đó hẳn rồi. Còn cái bọn ma quỷ kia, đệ cũng muốn giết luôn, giết hết, không chừa một mạng. Bởi chúng hãm hại lương dân quá nhiều thì giờ thọ tội đã đến nên chúng mới gặp bọn ta. Huống chi bình sinh đệ không thích có thái độ miễn cưỡng, cái gì không thuận mắt là đệ trừ khử ngay.

Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:

- Vậy thì tùy đệ !

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Tốt ! Chúng không có ý xử dụ với chúng ta thì ta cũng phải có ý đó đáp lại chúng .

Lý Thái hừ một tiếng:

- Các người sẽ thấy hậu quả của thái độ ngang ngạnh đó !

Lệ Tuyệt Linh tiếp:

- Vừa rồi người hỏi tên họ của anh em ta. Vậy bây giờ ta cho các người biết ta là Lệ Tuyệt Linh, còn y là Thân Xương Ngọc .

Bọn Ngũ Thánh cố moi trong ký ức, cố nhớ hai cái tên người mà chúng từng nghe nói đến trong quá khứ nhưng hiện tại chỉ nhớ mang máng mà thôi. Bổng Tế Quỷ Dao Châu Phàn buột miệng kêu lên một tiếng, cùng với tiếng kêu y nội da gà liền. Rồi y thét lên:

- Thân Xương Ngọc? Huyết Phủ Thân Xương Ngọc! Một hoàng đế không ngại vàng tại Trung Điền Sơn! Đệ nhất Liệp Sát Thủ trong Hắc Lâu ...

Lý Thái biến sắc, cũng thét khiếp lên:

- Lệ Tuyệt Linh ! Diêm La Dao Lệ Tuyệt Linh! Trời !

Những người còn lại đều biến sắc mặt xám xịt. Không ai bảo ai, không hẹn mà đồng, tất cả đều lùi lại. Bất quá chúng chưa dám chạy đi mà thôi! Lý Thái nhìn quanh đồng bọn, xem cái chủ ý của họ như thế nào qua thần sắc của họ.

Nhưng cả bốn thánh kia cũng như y, đều bối rối kinh hãi như nhau.

Từ lúc đầu họ chưa xuất thủ bởi vì họ chưa biết lai lịch của đối phương. Họ chỉ chần động vì đao pháp tuyệt diệu của Lệ Tuyệt Linh, nhưng họ nghĩ có thể thủ thắng được với nhân số khá đông. Nhưng bây giờ thì họ ngán rõ rệt.

Họ nằm mộng cũng không tưởng được là hôm nay lại gặp phải hai hung thần. Nại Hà Tiên Mã Thiên Phú toát mồ hôi lạnh nhìn đối phương một lúc, sau cùng gọi Lý Thái:

- Thái ca ! Đây là Lệ đại huynh và Thân đại huynh mà! Thì có đánh nhau mới có nhận ra nhau. Thế thì chúng ta buông luôn việc này đi, Thái ca !

Nhị Phán Quan Triệu Đại Khôi tán đồng luôn:

- Phải đó ! Oan gia nên mở không nên buộc !

Lý Thái xoa xoa hai tay vào nhau ấp úng:

- Cái đó ...cái đó...thì...

Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền quát lớn:

- Các anh em nói gì chứ ! Mẹ kiếp, chúng ta có thể bị người đánh chết chứ nhất định không để cho người dọa khiếp mà chết được. Dù cho chúng có là Lệ Tuyệt Linh hay Thân Xương Ngọc đi chăng nữa cũng không có oai khí làm chết người. Chúng có tài năng chi đó mà dám khinh thường anh hùng trong thiên hạ? Các anh em chịu nổi thái độ cao ngạo của chúng sao ? Nên nhớ là mình nhượng một bước thì chúng sẽ lấn mười bước. Chúng ta quỳ xuống van cầu thì chúng sẽ dẫm lên đầu chúng ta. Giả như hôm nay hoà giải được với chúng rồi thì ngày sau bọn ta còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa chứ ? Rồi chúng ta khi trở về sẽ phúc trình với tổ sư như thế nào?

Gân mặt giật từng hồi, Lý Thái hấp tấp nói:

- Đừng nóng nảy ! Thông thả mà thương lượng ! Thông thả ...

Châu Phán càng hấp tấp hơn:

- Tiểu đệ nhận thấy là chúng ta nên ước hẹn với họ một địa điểm nào đó, mình sẽ quyết định một cuộc thư hùng với họ. Thái ca nghĩ sao ?

Lý Thái gật đầu, cao giọng thốt:

- Lệ đại huynh ! Thân đại huynh ! Tại hạ nghĩ cái việc phiền phức hôm nay, bọn anh em tại hạ không thể giải quyết được. Vậy nhị vị đại huynh ước định cho một thời gian nào đó, tại một địa điểm do nhị vị chọn, chúng ta sẽ gặp lại nhau để dứt khoát sự việc hôm nay. Nhị vị có đáp ứng chăng?

Lệ Tuyệt Linh buông gọn:

- Không!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Cái kế hoãn binh đó cũ kỹ quá rồi. Ngày nay không còn ai dùng nữa. Giờ đây các người tránh né một cuộc va chạm, thế các người không sợ làm mất mặt tổ sư các người sao?

Lý Thái đỏ mặt đỏ tai, quá thẹn thành giận, lí nhí không thành lời:

- Bức nhau...làm chi...thái quá thế?

Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:

- Hồng Tri Thù Hội quy tụ nhiều phần tử hỗn tạp chẳng lấy gì làm xuất sắc lắm, tuy nhiên cũng có thể nhiều nhường dân lành , gây trở ngại đến nếp sống bình thường của người dân. Bọn ta không thừa thì giờ dấn dập vô cái bọn vô lại như các người. Do đó, gặp là đánh chết, đánh gấp, trừ hại cho lương dân, không thể dung dưỡng các người được, mà hồng hện nay ước mai. Các người đừng hồng dùng mưu kế gì, vô ích thôi !

Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền rít lên:

- Anh em có nghe tiểu tử đó nói chẳng ? Hấn mắng như tát nước vào mặt bọn ta , thế mà chẳng ai phản ứng gì cả. Đánh ! Cứ đánh ! Liều một trận sanh tử với chúng! Chẳng còn cách nào hơn!

Lý Thái vội ngăn chặn lại :

- Chương nhị đệ !Đừng nóng chứ ! Bình tĩnh đi, để ta nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn chứ...

Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền quát lớn:

- Còn biện pháp lưỡng toàn gì mà phải nghĩ? Người ta mắng vào mặt, không lo phản ứng ngay, lại ở đó mà suy nghĩ. Chắc Thái ca chờ đến lúc nát mặt nát mày mới có thái độ phải không?

Lệ Tuyệt Linh liếc mắt sang Thân Xương Ngọc, Thân Xương Ngọc từ từ bước về một bên.

Tế Quỷ Dao Châu Phán kêu to:

- Đề phòng ! Hấn muốn động thủ đó !

Châu Phán cảnh cáo đồng bọn đã nhanh mà Thân Xương Ngọc xuất thủ còn nhanh hơn nữa. Trong khi hấn kêu lên thì chiếc búa lưỡi hình vầng trăng đã bay sang hấn rồi. Đồng thời Nhị Phán Quan Triệu Đại Khôi đâm đôi phán quan bút ngang qua Thân Xương Ngọc. Nhưng chiếc búa bay đi được nửa tầm liền quật trở lại, bật kêu một tiếng vù làm cho Triệu Đại Khôi kinh hãi, bỏ dở thế công, hoang mang nhảy tránh. Bên kia, Lệ Tuyết Linh chớp động thân hình, vung thanh Sanh Tử Kiêu kêu vút lên một tiếng. Lý Thái cấp tốc thoái hậu, cùng một lúc Chương Vĩ Hiền quét một vòng Sanh Tử Chùy, lướt lên đón đối phương.

Hoành thân lạnh mình, Lệ Tuyết Linh lòn dưới chùy ảnh, quét Sanh Tử Kiêu tới. Một tiếng soảng vang lên, ngọn Cửu Lăng Cương Tiên của Mã Thiên Phúc bị đánh bật ra ngoài. Đoạn chàng vừa hạ thấp người vừa loang tiếp một vòng đao, đúng lúc Chương Vĩ Hiền nhấc quả chùy lên, bày trống phần ngực.

Dao xuyên thủng ngực, Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền ngã xuống, tắt thở liền. Lý Thái bay hồn lạc phách, cấp tốc nhảy tạt qua một bên. Lệ Tuyết Linh rút thanh đao từ ngực Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền ra. Trong khi đó, chiếc Cửu Lăng Cương Tiên bay sang.

Không chớp mắt, Lệ Tuyết Linh chờ cho ngọn cương tiên tiến tới gần, hụp đầu xuống nhường cho nó vút qua. Bàn tay tả rút nhanh chiếc vỏ đao quật sang trái. Đầu vỏ đao đập vào mặt Mã Thiên Phúc, mũi và miệng phun máu thành vòi. Hấn ngã người, ngửa mặt lên không.

Thân Xương Ngọc xoay mình nhanh quá, chiếc búa tung đi đủ bốn phía.

Triệu Đại Khôi khoác chiếc phán quan bút đón chặn.

Một tiếng soảng vang lên, tiếp theo là một tiếng soạt. Phán quan bút bị hất dội trở về, chiếc búa bắn theo hốt nửa đầu của Triệu Đại Khôi.

Châu Phán hét lên một tiếng lớn, vung đao chém bừa.

Thân Xương Ngọc nhón đầu bàn chân, khẽ nhún mình vọt xéo qua người đối phương, từ phía sau quay nhanh lại, phóng ra một nhát búa trúng ngay cổ của Châu Phán, đầu hấn văng đi, xác ngã xuống.

Bọn Ngũ Thánh hộ pháp chỉ còn thừa lại độc một mình Lý Thái .

Y táng đờm kinh tâm, hồn phi phách lạc, làm gì y dám xông vào.

Đứng xa xa, y quát:

- Anh em đâu ! Cùng vào nhanh, vào một lượt !

Nhưng bọn người trong Hồng Tri Thủ Hội chưa kịp nhích động thì Lệ Tuyết Linh đã vung đao. Từ trung tâm của cục trường nhảy vọt ngoài, xa hơn ba trượng, nơi đối

phương tạo vòng vây. Dao chớp lên, máu vọt ra, tiếng rú vang, đối phương lớp chết, lớp khiếp quá loạn lên. Thân Xương Ngọc tiếp nối liền.

Cả hai tung hoành như hai thợ vườn phát đám cỏ hoang. Dao và búa đi đến đâu là đầu rơi, thân ngã, máu phun.

Trong khoảnh khắc, hơn hai mươi thuộc hạ của Ngũ Thánh, chỉ còn thừa lại ba người với một Lý Thái và Mã Thiên Phúc chết dở sống dở.

Và còn một người sống nữa. Đó là Hoàng Quân Nhã .

Mang danh hiệu là Câu Hồn, hiện tại Lý Thái thất hồn thất phách, y đưa cao hai tay, buông thõng hai chiếc hồ đầu câu thét oang oang:

- Dừng tay ! Dừng tay! Bọn ta nhận bại... bọn ta đầu hàng ...

Một nhát búa từ phía sau bay tới, chém đúng lưng y, áp lực của chiếc búa đẩy y tới ba bước. Dĩ nhiên, y ngã sấp xuống, xương sống bị chặt đứt, vết thương vừa dài vừa rộng, máu tuôn ra như xối.

Mã Thiên Phúc chưa chết, thấy cái cảnh đó, định gom tàn lực lăn mình đi, nhưng Lệ Tuyệt Linh vung dao chặt xuống hông hấn, thân hình hấn đứt làm hai đoạn. Trong số ba người còn sống sót, có gã to đầu mà trước đó định giở trò ô nhục với Hoàng Quân Nhã. Gã sợ quá sụp mình xuống, vừa lạy vừa khóc, van xin thống thiết:

- Xin tha mạng... xin tha mạng...tiểu nhân biết tội rồi...xin nhị vị phóng sinh...

Lệ Tuyệt Linh lau sạch máu trên dao vào đế giày lắc đầu hỏi:

- Đầu người to quá sao gan lại bé thế?

Gã to đầu cứ kêu van mãi.

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:

- Người sợ chết à ? Biết sợ sao còn giết người? Hoàng Đạt Đức há không sợ chết sao? Hoàng Đạt Đức há không van xin sao?

Gã to đầu rên rỉ:

- Tiểu nhân hành sự là do lệnh chứ nào phải là do tâm. Nếu không giết người thì chủ nhân đuổi, chủ nhân hạ sát, sự thể bắt buộc mà nhị vị ời.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng :

- Còn cái việc toan cường hiếp vị cô nương kia, hấn cũng do cái tâm chó má của người.

Gã rít lên :

- Họ bức tiểu nhân phải làm ! Họ bức tiểu nhân đó nhị vị ời.

Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:

- Đành là chúng có bức người song người cũng có đồng tình phần nào chứ?

Gã to đầu lạy:

- Tội tiểu nhân... đáng chết...đáng chết...

Không nói gì hơn, Lệ Tuyệt Linh từ từ cử đao lên, bất thành lình đâm vào hạ bộ gã to đầu, vít gã lên cao rồi gạt tay vung gã văng ra xa ngoài mấy trượng.

-----o o O o o-----